

Natură moartă

Tudor Arghezi

Zăresc în mine șesuri și temelii de munți
Cu ceruri printre piscuri și râuri pe subț punți,
Ca pe pământ, întocmai ca pe pământ, din care
Ieșii ca o mahnire, trăind ca o-ntrebare.
Se înfiripă umbre, schițate, și se-ntind,
Ca-n urma unui soare născându-le murind.
Păduri culcate-n unde, pe apele domoale,
Și turlele prin ceață, ca de castele goale,
Câte un drum cotește, oprit la un copac.
Vor fi trecute toate, c-atât adorm și tac?...
Le-asemui parcă unui veșmânt care mai poartă
Și astăzi urma veche-a mișcării-n cute moartă.
Dar când, întârziată, copita, pe răzoare,
Se-ndreaptă către peșteri, a unei căprioare,

Să înțeleg de unde se-ntoarce-mi vine greu...
Din câmpul sterp și rece, sau din sufletul meu?